

UVELJAVLJANJE PRAVICE NARAVE

green alps

PRIPOROČILA ZA OBLIKOVANJE
POLITIK NA OBMOČJU ALP

Kolofon

Uredništvo: Projekt greenAlps

Odgovorni uredniki: ALPARC, CIPRA International, FIWI

Avtorji: ¹Marianne Badura, ²Hanno Gerritsmann, ³Yann Kohler, ³Guido Plassmann, ²Karin Svadlenak-Gomez, ⁴Aurelia Ullrich-Schneider, ²Chris Walzer, ⁴Barbara Wülser

Prevodi: Nataša Leskovic Uršič

Grafični koncept in postavitev strani: Studio Havana, Briançon/F

Tisk: Kling Druck, Kressbronn/D. Natisnjeno na papirju s FSC-Mix certifikatom.

Izbor fotografij: CIPRA

Partnerji projekta: ³Mreža zavarovanih območij v Alpah (ALPARC), Vodilni partner; Narodni park Berchtesgaden; Evropska akademija v Bolzanu (EURAC); ⁴Mednarodna komisija za varstvo Alp (CIPRA); Naravni park Julsko predgorje; Narodni park Apneniške Alpe; ²Inštitut za ekologijo prostoživečih živali (FIWI) Veterinarske fakultete na Dunaju; Turizem Bohinj;

Vodenje projekta: ¹blue! advancing european projects

Publikacija je na voljo tudi v slovenščini, nemščini, italijanščini in francoščini.

November 2014

Vir: info@alparc.org (za natisnjene kopije), www.greenalps-project.eu

ISBN 979-10-94590-10-2 (tiskan izvod)

ISBN 979-10-94590-11-9 (spletna različica)

Partnerji projekta

Priporočila za oblikovanje politik

- se nanašajo na politike in strategije EU,
- so namenjena nosilcem odločanja iz različnih sektorjev,
- prispevajo k dialogu o politikah na regionalni in nacionalni ravni.

Priporočila v tem dokumentu izpostavljajo nekatere vrzeli, ki jih je treba odpraviti, pa tudi potrebe, katere je treba zadovoljiti, če želimo, da izvajanje naravovarstvenih ukrepov postane učinkovito. Poleg tega priporočila poudarjajo velik vpliv, ki ga imajo politične razmere na ohranjanje narave.

Priporočila so namenjena vsem nosilcem odločanja in deležnikom iz vseh sektorjev in ravni, od lokalne do ravni EU. Poleg tega avtorji predlagamo načine za premostitev nekaterih težav, zaradi katerih trenutno ni mogoče učinkovito uresničevati veljavnih politik.

1 Oblikovati celovito medresorsko pokrajinsko vizijo za Alpe

Alpske pokrajine so zelo raznolike, ponašajo se z različnimi ekosistemi in zagotavljajo življenjski prostor številnim vrstam. Posledica poselitve in človekovega delovanja je vedno večja fragmentacija alpskih pokrajin,

zlasti v dolinah in sredogorju. Drobljenje pokrajine pospešuje izginjanje naravnih habitatov in povezanosti med njimi, zato prihaja do postopne degradacije ekosistemov ter upadanja biotske raznovrstnosti in ekoloških funkcij. Medtem ko je ekološka povezanost ključnega pomena za ekosistemske funkcije, ki prispevajo k blaginji ljudi, je celovito krajinsko načrtovanje bistvenega pomena na nacionalni, regionalni in lokalni ravni. Prednostne naloge pri procesih načrtovanja morajo biti ohranjanje biotske raznovrstnosti ter varstvo in povečanje ekološke povezanosti. Vrednotenju biotske raznovrstnosti, povezanosti in ekosistemskih storitev mora biti namenjena enaka mera pozornosti, kot je namenjena gospodarski rasti v regionalnem načrtovanju. Trenutno sicer obstajajo številni posamezni ukrepi na lokalni ravni, ni pa celovite vodilne vizije strateškega krajinskega načrtovanja na območju Alp.

greenAlps priporoča, da oblikovalci politik iz držav alpskega območja sodelujejo v procesu oblikovanja skupne vodilne, celovite in medresorske pokrajinske vizije za Alpe. Ta vizija mora temeljiti na obstoječih politikah in strategijah ohranjanja biotske raznovrstnosti tako na ravni EU kakor tudi na nacionalni in regionalni ravni. Dopolniti jo je treba s konkretnimi operativnimi akcijskimi načrti, ki bodo usmerjeni v dejansko izvedbo.

1

Oblikovati je treba vodilno in celovito medresorsko vizijo za Alpe ter o njej razpravljati, oblikovalci politik in ustrezne vlade pa jo morajo sprejeti.

2 Preiti s praks, ki predvidevajo zagotavljanje nadomestila za okoljsko škodo, na sistem vrednotenja in plačevanja ekosistemskih storitev

Bogata biotska raznovrstnost in ekološke funkcije različnih ekosistemov, ki jih srečamo v Alpah, pomembno prispevajo k blaginji ljudi, ki živijo na tem območju in zunaj njega, prav tako pa so zelo pomembne tudi omenjene ekosistemske storitve. Številne od teh funkcij se danes obravnavajo kot samoumevne ali pa so premalo cenjene. V zadnjih desetletjih so bila velika prizadevanja vložena v izračun skupne ekonomske vrednosti ekosistemov, vključno z vrednostmi uporabe in neuporabe. Koncept plačevanja ekosistemskih storitev je nedavno postal predmet razprav v akademskih in tudi političnih krogih. Na stičišču znanosti in politike je izdaja študije o ekonomiji ekosistemov in biotske raznovrstnosti (Economics of Ecosystems and Biodiversity – TEEB) iz leta 2012 evropskim državam prinesla nov zagon za oceno vrednosti storitev njihovih ekosistemov; nekaj takih ocen je zdaj v pripravi. Toda v EU in njenih državah članicah je osrednji poudarek na gospodarski rasti, to pa velja celo za področje t. i. zelenega gospodarstva. Vrednost ekosistemskih storitev, zlasti njihova vrednost za prihodnje generacije, je pogosto močno podcenjena.

greenAlps priporoča, da je treba preučiti ekosistemske pristope in s tem zagotoviti nov zagon medresorskega sodelovanja. Priporočamo nadaljnjo preučitev koncepta na podlagi dejanskih ocen ter vrednotenja ekosistemov in njihovih storitev, pri čemer sta dolgoročni cilj varovanje in, kjer je to potrebno, izboljšanje ekološke povezanosti. Vse pobude v tej smeri morajo biti medsektorsko zasnovane in morajo vključevati deležnike iz različnih interesnih skupin. Še več. Da bi bili učinkoviti, je treba pristope, ki temeljijo na ekosistemskih storitvah, verjetno obravnavati kot pristope, ki prinašajo koristi lokalnim deležnikom (npr. lastnikom zemljišč).

2

Vrednost ekosistemskih storitev je v politikah EU in nacionalnih politikah, kjer je osrednji poudarek namenjen gospodarski rasti, podcenjena. Potrebujemo novo prakso, ki se bo s sistema zagotavljanja nadomestil za okoljsko škodo razširila na sistem vrednotenja in plačevanja ekosistemskih storitev.

Zagotoviti prepoznavnost rezultatov projektov in jih upoštevati v politikah in strategijah EU

Evropski projekti sodelovanja in njihovi rezultati bistveno prispevajo k uresničevanju evropskih ciljev in se uporabljajo kot laboratorij za razvoj medresorskih in nadnacionalnih rešitev. V primerih, kjer je Evropska komisija v direktivah in uredbah opredelila konkretne cilje, lahko tudi nadnacionalni projekti prispevajo k bolj usklajenemu uresničevanju teh ciljev. Rezultati projektov lahko kažejo, kje obstajajo izzivi na določenem tematskem področju. Vprašanja, povezana z naravo in biotsko raznovrstnostjo, se vedno razlikujejo glede na lokacijo, in koristi, ki izhajajo iz ohranjanja narave, so pogosto dolgoročne. Poleg tega jih je težko (čeprav ne nemogoče) ovrednotiti. Prenos specifičnih projektnih rezultatov na abstraktno politično raven je zato lahko izziv – obstaja namreč stališče, da rezultati pogosto niso deležni politične pozornosti, ki si jo zaslužijo. Delo na področju odnosov z javnostmi, katerega namen je poudariti pomen biotske raznovrstnosti in ekološke povezanosti, je – v primerjavi z napredkom, ki je bil dosežen v okviru Mednarodnega leta biotske raznovrstnosti – izgubilo zalet, upadanje biotske raznovrstnosti pa se nadaljuje.

greenAlps priporoča, da se v okviru evropskih programov zagotovi sistematični prenos rezultatov projektov na ustrezne politične ravni. Okrepita se strateško komuniciranje in lobiranje, z namenom, da bo biotski raznovrstnosti v politični agendi namenjena enaka pozornost kot problematiki podnebnih sprememb.

Rezultate projektov je treba bolje predstaviti na ravni EU ter jih upoštevati v politikah in strategijah EU. Črpanje iz ugotovitev evropskih deležnikov, ki delujejo na območju Alp, je načelo pristopa upravljanja od spodaj navzgor.

4 Projekte EU približati prebivalcem in zagotoviti aktivno sodelovanje deležnikov z ustvarjanjem večje prepoznavnosti konkretnih rezultatov in izboljšanjem komunikacije

Lokalni deležniki v pilotnih območjih pogosto niso seznanjeni s prizadevanji za ohranjanje biotske raznovrstnosti na državni in mednarodni ravni ter s programi in projekti Evropske unije, ki se izvajajo na njihovem območju. Čeprav se deležniki v pilotnih območjih pogosto soočajo z zahtevo, da sodelujejo pri izvajanju več različnih projektov EU, se mnogi od njih pritožujejo zaradi pomanjkanja informacij o rezultatih projektov, pri katerih so sami sodelovali na delavnicah ali v okviru drugih dejavnosti. To povzroča nezaupanje do takih projektov in nezainteresiranost deležnikov za sodelovanje. Prav tako je bilo v okviru projekta greenAlps ugotovljeno, da nekateri politiki – to velja za celotno alpsko območje – redno zatrjujejo, da so politike Evropske unije razlog za lokalne, regijske ali nacionalne ekonomske in socialne pomanjkljivosti, zlasti na področjih, kot so kmetijstvo, okolje in prostorsko načrtovanje. Zdi se, da je negativen odnos do politik Evropske unije deležen večje pozornosti kot pozitivni primeri. Negativna publiciteta in nezaupanje do pobud, ki prihajajo "od drugod", se v lokalnih politikah odražata v smislu, da rezultati projektov Evropske unije in orodja, ki so bila razvita, v te politike niso vključeni v zadostni

meri. To pa v takih okoliščinah pogosto negativno vpliva na učinkovitost programov EU, postopkov in orodij, zlasti pa na dolgoročno uporabo in izvajanje njihovih rezultatov na lokalni ravni.

greenAlps priporoča, da občinski sveti izmed svojih članov za področje evropske politike določijo vsaj eno kontaktno osebo, ki bi lokalni skupnosti posredovala veljavne pozitivne informacije o evropskih programih in pobudah. Že od samega začetka je treba v projekte vključevati tudi redne konkretne dejavnosti za deležnike, npr. informativne dogodke in priložnosti za aktivno sodelovanje, deležnike pa tako aktivirati in motivirati za sodelovanje. Poleg tega je treba deležnike za njihovo sodelovanje "nagraditi" tako, da se njihova mnenja, strokovno znanje in pričakovanja upoštevajo pri rezultatih projektov. Konkretno informacije o tekočih dejavnostih ter informacije o vmesnih in končnih rezultatih projektov je treba zagotoviti prek uradnih kanalov in publikacij, vendar pa tudi prek medijev in drugih načinov seznanjanja prebivalstva.

4

Lokalne skupnosti in vodje projektov EU morajo med seboj tesneje sodelovati. Boljše obveščanje javnosti o pobudah EU na lokalni in regionalni ravni sta zagotovilo za sprejetje in vključevanje programov, postopkov in orodij v lokalne politike.

5 Zagotoviti konkretne pilotne dejavnosti v okviru izvajanja projektov

Večina projektov, ki so del programov evropskega teritorialnega sodelovanja, sicer razvija uporabne strategije in orodja, izvaja analize in oblikuje priporočila, redko pa rezultate projektov uporablja v praksi. Konkretni ukrepi za ohranjanje narave, kot so gradnja zelene infrastrukture, uvajanje ukrepov za varstvo prosto živečih vrst ter oblikovanje konkretnih političnih in zakonskih ukrepov ter ukrepov prostorskega načrtovanja, morajo biti vključeni v projekte, da se tako zagotovi večja podpora s strani deležnikov in učinkovitost projekta. To je še zlasti pomembno v t. i. pilotnih območjih, ki so neposredno povezana z alpskimi občinami, pokrajinami, regijami ali zavarovanimi območji.

greenAlps priporoča, da je treba izvedbene ukrepe, ki se nanašajo na vsebino projekta, vključiti v vsak projekt, ki je neposredno povezan z določenim območjem ali regijo. Dodatne dejavnosti, ki se izvajajo po izteku projekta, imajo finančne posledice. Pa vendarle lahko celo majhni koraki, narejeni skupaj z deležniki, lahko prispevajo k temu, da bodo evropski projekti bolje sprejeti.

5

5

Za doseganje trajnostnih rezultatov morajo projekti v pilotnih območjih vključevati konkretne izvedbene ukrepe, ki se morajo na projekt nanašati tako v času njegovega izvajanja kot tudi po njegovem izteku.

6 Zadolžiti občine za izvajanje strateških ukrepov ohranjanja biotske raznovrstnosti in ekološke povezanosti

Občine imajo v lasti in upravljanju večji del površine alpskega območja. Njihove odločitve o rabi prostora vplivajo na biotsko raznovrstnost, kakovost ekosistemov in povezanost med njimi. V nekaterih primerih ukrepi za zagotavljanje ekološke povezanosti, ki jih izvajajo občine, ne temeljijo na dolgoročni viziji in tudi niso vključeni v regionalne strategije ekološke povezanosti. Na odločitve, ki jih sprejemajo občine, pa pogosto vplivajo tudi kratkoročno razmišljanje in politični razlogi, denimo prihajajoče volitve.

greenAlps priporoča, da je treba z izvajanjem posebnega usposabljanja okrepiti lokalne zmogljivosti, saj bi tako zagotovili vlogo občin kot majhnih, a pomembnih enot za dolgoročno ohranjanje biotske raznovrstnosti. Občine morajo biti same sposobne vzpostaviti skupen in zavezujoč strateški okvir za ohranjanje biotske raznovrstnosti in zagotavljanje ekološke povezanosti, o katerem pa se je treba dogovoriti in ga odobriti na regionalni ravni. To je pomembno zlasti v obmejnih regijah, saj politične meje ne bi smele prekinjati ekološke povezanosti. Zato je nujno, da sosednje države in regije med seboj sklenejo ustrezne sporazume. Na ravni konkretnega izvajanja so ključnega pomena pogodbeno ureditve in dogovori, sklenjeni z lastniki zemljišč. Večji teritorialni in nacionalni upravni organi morajo pri tem skupnosti lokalnih prebivalcev zagotavljati podporo v obliki izrednega namenskega financiranja.

6

Občine kot najmanjše teritorialne enote, kjer se lahko izvajajo ukrepi za ohranjanje biotske raznovrstnosti in zagotavljanje ekološke povezanosti, morajo okrepiti svoje zmožnosti za strateško ukrepanje zunaj občinskih meja, v partnerstvu s sosednjimi občinami in regijami ter po potrebi tudi na čezmejni ravni.

Zadolžiti upravljavce zavarovanih območij za delovanje zunaj meja zavarovanih območij

Osrednje vprašanje pri ohranjanju biotske raznovrstnosti je ekološka povezanost. Pogosto gre za kontroverzno temo, saj neposredno temelji na konkretnem krajinskem načrtovanju in vpliva na pravice do rabe prostora. Upravljavce zavarovanih območij je treba zadolžiti za izvajanje ukrepov ohranjanja biotske raznovrstnosti in ekosistemov v parkih. Njihova naloga je, da prihodnjim generacijam zagotovijo kolikor se da najboljše stanje ohranjenosti biotske raznovrstnosti. Vendar tega glede na dolgoročne potrebe ne morejo izpolniti zaradi obstoječega pravnega okvira in dejstva, da upravljavci parkov niso pristojni za ukrepanje zunaj meja parkov, ter zaradi sorazmerno majhne površine zavarovanih območij v Alpah. Ekološko povezanost, ki je nujna za zagotavljanje potrebne genske izmenjave zaradi dolgoročnega preživetja vrst, ki živijo na "zavarovanih otokih", je mogoče zagotoviti s povezovanjem parkov z okoliško pokrajino ter tako preprečiti in zajeziiti drobljenje naravnega prostora.

Resda je bilo za velika, učinkovita in usklajena ekološka omrežja na območju Alp in zunaj njega izdelanih nekaj strategij, prav tako so bili sprejeti nekateri osamljeni, enkratni ukrepi za odpravo ovir, a tovrstna pozitivna in pomembna dejanja na lokalni ravni, ki so sicer koristna, ne zadostujejo.

Obstoječa zavarovana območja in območja omrežja Natura 2000, se kažejo kot izjemna priložnost: povezovanje preostalih večjih, bolj ali manj še nerazdrobljenih alpskih območij (zelo pogosto gre za zemljišča v parkih in na območjih omrežja Natura 2000) prek matrike prepustnosti pokrajine na podlagi krajinskega načrtovanja, kakor tudi vključevanje deležnikov, bi bila dobra možnost za doseganje dolgoročnega cilja, tj. varstva alpskih ekosistemov. Tesno sodelovanje upravljavcev zavarovanih območij z okoliškimi lokalnimi skupnostmi, namenjeno pojasnjevanju, pogajanju in dokazovanju upravičenosti zagotavljanja ekološke povezanosti, bi predstavljalo klasičen primer položaja, v katerem imajo vsi koristi. Po eni strani bi parki lahko dolgoročno opravljali svojo nalogo, po drugi strani pa bi vzpostavitev alpske ekološke mreže naravnih prostorov zagotovila dolgoročno trajnost ekosistemskih storitev v korist prebivalcem območja Alp in zunaj njega.

greenAlps priporoča, da regionalni in občinski upravni organi ustvarijo pravno podlago za ukrepe zagotavljanja ekološke povezanosti in upravljavce parkov zadolžijo za izvajanje teh ukrepov in prevzem dejavnejše vloge v pogajanjih o konkretnih ukrepih ohranjanja in zagotavljanja ekološke povezanosti s skupnostmi in posameznimi lastniki zemljišč.

Upravljalci zavarovanih območij se za izpolnjevanje svoje vloge dolgoročnih varuhov biotske raznovrstnosti zadolžijo tako, da se na ustrezni pravni podlagi ukrepi za zagotavljanje ekološke povezanosti vzpostavijo, izpogajajo in udejanjijo znotraj in zunaj zavarovanih območij.

8 Okrepiti sodelovanje v t. i. "delovnih regijah"

Trajnostno upravljanje virov biotske raznovrstnosti in drugih oblik ekosistemskih storitev se ne more izvajati le znotraj sektorskih in upravnih meja. Danes te meje še vedno občutimo. Še posebej pa imajo dejavnosti za zagotavljanje ekološke povezanosti omejen vpliv, če se sprejemajo ukrepi, ki niso vključeni v strateški okvir. Medsektorsko sodelovanje je lahko učinkovito le, če poteka na obvladljiv način, tj. kjer lahko vsi pomembni partnerji prispevajo k doseganju konkretnih rezultatov in kjer je učenje vključeno v politike in operativne načrte. Izkušnje so pokazale, da so t. i. "delovne regije", ki presegajo administrativne in nacionalne meje, najprimernejša raven za take nove oblike sodelovanja. "Delovne regije" določijo lokalni akterji tako, da to kar najbolj ustreza njihovim potrebam za uspešno izvajanje ukrepov. Primeri takšnih regij vključujejo pilotna območja v okviru projektov programa Območje Alp, Econnect in greenAlps, pa tudi regije iz programa LEADER.

greenAlps priporoča, da upravni organi od lokalne do nacionalne ravni zagotovijo, da se sodelovanju v tovrstnih neformalnih "delovnih regijah" izrazi podpora v obliki dolgoročne politične zaveze. Poleg tega je treba zagotoviti finančne vire po izteku posameznih projektov in zunaj upravnih meja.

8

Sodelovanje je najbolj uspešno na deželni/regionalni ravni (dežele/regije/kantoni). Za izboljšanje sodelovanja in skupno izvajanje ukrepov na regionalni ravni je treba zagotoviti namenska sredstva.

Zagotoviti medresorsko izvajanje ukrepov za zagotavljanje ekološke povezanosti

Povezave med habitatami prosto živečih vrst sestavlja matrika različnih kategorij pokrovnosti tal, vključno s kmetijskimi zemljišči, zemljišči, ki jih zavzemajo industrijski kompleksi ali naselja, in drugimi zemljišči brez posebnega varstvenega režima. Cilji ključnih sektorjev, ki imajo vpliv na delovanje ekosistemov (okolje, kmetijstvo, gozdarstvo, ribištvo, energetika, promet, gradbeništvo, turizem in prostorsko načrtovanje/načrtovanje rabe prostora), se med seboj pogosto izključujejo. Cilji deležnikov s teh območij običajno ne predvidevajo izboljšanja stanja ekološke povezanosti, tej lahko celo nasprotujejo. Območja poselitve so, denimo, osredotočena v zagotavljanje kakovostnega bivanja tam živečim prebivalcem. Vendar pa so objekti, ki so zgrajeni na teh za ekološko povezanost ključnih območjih, ovira za selitve živali in rastlin oziroma te selitve povsem preprečujejo. Predstavniki različnih sektorjev – razen varstva narave – se ne zavedajo, kako pomembna je ekološka povezanost za ohranjanje biotske raznovrstnosti, prav tako se ne zavedajo, da lahko njihove odločitve pomagajo ali pa ovirajo selitve rastlin in živali. Med temi sektorji in varstvom narave pa vendarle obstajajo tudi potencialne sinergije, ki jih bo treba še izkoristiti. Za izvajanje ukrepov, s katerimi bi zagotovili ekološko povezanost, je nujno, da te ukrepe podprejo predstavniki omenjenih sektorjev.

greenAlps priporoča, da naravovarstveniki koncept zagotavljanja ekološke povezanosti "prevedejo" v jezik, ki ga bodo razumeli tudi v drugih sektorjih. Nekaj poskusov je bilo v tej smeri že narejenih na svetovni ravni, zdaj pa bi jih bilo treba z lahko razumljivimi in nazornimi primeri prilagoditi alpskemu okolju. Eden od pomembnih vidikov, ki jih je treba predstaviti javnosti, so koristi, ki jih zagotavljajo delujoči ekosistemi. Vez med vsemi temi dejavnostmi na različnih področjih je prostorsko načrtovanje, ki mora zagotoviti, da biotska raznovrstnost in ekološka povezanost ne postaneta žrtvi interesov posameznikov ali posameznih sektorjev.

S konceptom zagotavljanja ekološke povezanosti se morajo poleg sektorja za ohranjanje narave bolje seznaniti tudi v drugih sektorjih. Za učinkovito izvajanje ukrepov, namenjenih zagotavljanju ekološke povezanosti, sta tako bistvenega pomena dialog in sodelovanje z drugimi sektorji.

Pravni mehanizmi obstajajo za vsa področja varstva okolja, a delo v pilotnih območjih kaže, da se jih ne spoštuje dovolj. Celo kadar so mehanizmi za izvajanje na voljo, spremljanje skladnosti s predpisi in izvajanje odločnih in učinkovitih ukrepov nista zadovoljiva. To je mogoče opazovati na vseh ravneh. Evropske države trenutno ne izpolnjujejo zaveze, da bodo na svojem državnem ozemlju določile zadostno površino zavarovanih območij omrežja Natura 2000, ne spoštujejo lovske zakonodaje in ne izvajajo pravilno zahtevanih študij o vplivu nove infrastrukture na okolje. Na regionalni ravni so postopki, zakoni in stopnja izvajanja naravovarstvenih ukrepov različni, posledica pa je, da je izvajanje usklajenih in učinkovitih naravovarstvenih ukrepov oteženo. To velja zlasti v zveznih sistemih nekaterih alpskih držav, kjer je pravno strokovno znanje na področju varstva narave urejeno povsem decentralizirano. Na lokalni ravni interesi posameznikov redno posegajo v usklajene politike ohranjanja biotske raznovrstnosti, zlasti v tiste z dolgoročno vizijo. Na zavarovanih območjih je strokovno znanje parkovnih nadzornikov in drugih zaposlenih prešibko, da bi lahko učinkovito izvajali kazenski pregon zaradi kršitve predpisov, ki veljajo za zavarovana območja.

greenAlps priporoča izboljšanje spremljanja skladnosti z zakoni in predpisi ter učinkovitosti izvedenih ukrepov, vključno z ukrepi, ki jih spodbujajo projekti Evropske unije na različnih ravneh. Koristno bi bilo oblikovati nekatere skupne, vseevropske standarde in merila za organe pregona, kot so parkovni nadzorniki in okoljevarstvena policija. To bi pri političnih deležnikih in prebivalstvu nasploh tudi poudarilo nujnost prizadevanj za varstvo okolja.

Učinke ukrepov in dejavnosti za ohranjanje biotske raznovrstnosti je treba spremljati. Pravne instrumente je treba bolj upoštevati, posledice njihovega neupoštevanja pa obravnavati strožje.

greenAlps – connecting mountains, people, nature

V okviru projekta greenAlps so bile pregledane vse politike EU s področja biotske raznovrstnosti kakor tudi rezultati drugih projektov EU. Ocenjen je bil pomen teh rezultatov za trenutne in prihodnje naravovarstvene strategije na območju Alp. Prikaz možnosti in ovir pri oblikovanju učinkovite strategije za ohranitev biotske raznovrstnosti in trajnostne rabe naravnih virov v Alpah je temeljil na opravljeni analizi in izkušnjah lokalnih deležnikov na pilotnih območjih. Projekt je potekal od septembra 2013 do novembra 2014, njegovo izvajanje pa je sofinanciral Evropski sklad za regionalni razvoj v okviru programa Območje Alp.

Publikacija vsebuje priporočila glede načinov, ki so nosilcem odločanja na voljo za učinkovitejše izvajanje politike na področju biotske raznovrstnosti, in je skupaj z drugim gradivom objavljena na www.greenalps-project.eu

green lps

ISBN 979-10-94590-10-2
(tiskan izvod)

ISBN 979-10-94590-11-9
(spletna različica)